

נולדה ב- 27.10.1930

נפטרה ב - 15.9.2012

היתה נשואה לקלמן פיבניק

אם לאיה ניר וניצן

כתבה איה:

אימא יקרה נולדת בפולין בשנת 1930 בעיר רודניק, על שפת נהר הסאן. עם אחיך אליעזר (זכרונו לברכה) וציפורה אחותך הקטנה. בקיץ 1939 נפטר אביך מהתקף לב, ואת רק בת תשע. בעודכם המומים מהאסון שפקד אתכם בחטף, פלשו הגרמנים לפולין, וכעבור שבוע נכבשה עירכם, ואתם כילדים צעירים עם אימא אלמנה, נזרקתם אל מציאות חדשה, קשה וכואבת. התחלתם במסע מפרך יחד עם פליטים רבים לעבר סיביר. שם נאלצתם לעבוד בניסור עצים ובסלילת דרכים, בקור עז וללא ביגוד מתאים כדי להשיג מזון למחייתכם. חליתם בדיזנטריה ובטיפוס, ואת גילית תושייה רבה, שבזכותה שרדתם. הועברת למקומות שונים, ואף שהית בבית יתומים נוצרי דתי ביחד עם אחותך.

ב-1942 הועלתם על דוגית רעועה, בדרך לפרס, ושוכנתם בסמוך לטהרן, ומכאן השם "ילדי טהרן". ב-1943 עברה שמועה מפה לאוזן שעולים לארץ ישראל. בארץ התקבלתם על ידי הנרייטה סולד, והובלתם למחנה בעתלית, שם כובדתם בפרי צהוב – אשכולית, אותה אכלתם עם הקליפה... את ואחיך נשלחתם למשק פועלות בחדרה, ובסוף אותה שנה, לאחר מיון והשמה, הגעת לקיבוץ בית אלפא סמוך לחג הפסח. כאן הוקפצת מכתה ג' לכתה ז' דבר שדיברת עליו בגאווה שנים. עז היה רצונך ללמוד עברית כיאות, כתיבה וידיעת שפות על בוריין. ניחנת מאז ומעולם בכושר הסתגלות טוב, והצטיינת בספורט. כל אלה העידו על

אופייך ועל חותמך המיוחד בעקבות שנות נדודיך הרבות. בהמשך נישאת לאבא, והתערית בחיי הקיבוץ. נולדו שלושה ילדים. עבדת בלול, במתפרה ובחינוך. שימשת סדרנית עבודה. תמיד אהבת לסייע לאנשים, לסעוד אותם, לשמוע את מצוקותיהם ולהושיט להם יד תומכת כאחות רחמנייה. נזכרך כאישה גאה ועצמאית, הדואגת לילדיה ורוצה תמיד בטובתם, אשר מוכנה לנסוע למרחקים לטובת נכדיה וניניה. במהלך השנים עברת אירועי לב, בריאותך הייתה רופפת, אך הקרנת תעצמות נפש, ולנו לא נותר אלא להעריץ ולחסות בצילך הענק. בשנה שעברה חלית בסרטן, עברת הקרנות וטיפולים כואבים, ואנו ליוונו אותך, והשתאינו עד מאוד לראות, שגם ממצב חסר סיכוי זה, הבראת והחלמת, והיית מאושרת ושמחה. חזרת לשחות ולצעוד, והיינו משוכנעים, שסיימת "את מידת המרורים" אשר על אדם לעבור. בשבת שעברה עברת אירוע מוחי, והובהלת לבית חולים, לרגע חשבנו, שחוסך הנפשי והאופטימיות שהייתה סמלך – יצילוך גם הפעם, אך לבסוף הוכרעת! נאספנו כאן היום להגיד לך עד כמה אנו אוהבים אותך! עולם טוב נוצר בזכות אנשים טובים, ואת היית טובה! יהי זכרך ברוך.

איה

דברי ניצן:

אימא אהובה, איך בכלל מתחילים להיפרד ממך? רק לפני שבועיים הייתי אצלך עם הנכדות לארוחת ערב שהכנת, והיית שופעת חיים כהרגלך, מעמיסה אוכל ומתנות לדרך לנועה ולקרן. ופתאום זה נגמר. כאשר ניצחת את הסרטן הארוך, חשבנו שנכוננו לך עוד שנים רבות. אבל זהו, החורף קרב, ולא תוכלי לבשל לנו את הפטריות שאנו אוספים, וגם לא תוכלי לאסוף אגוזים עם נכדותיך, שכה אהבת. אימא, רק לפני מספר ימים שאלת ממיטת חולייך בבית חולים, אם תוכלי לתרום דם ליואב, שנפצע בתאונת צניחה, דבר המסמל יותר מכל את העובדה שלב כה ענק נמצא בגוף כה קטן.

סיפור חייך על ילדה יחפה בערבות סיביר, וכל מה שעברת עד היום, יכול ליצור ספר עב כרס או תסריט הוליוודי. תמיד מתעניינת, תמיד עוזרת, תומכת ומפנקת עד בלי קץ. אימא, חינכת אותנו לערכים של עבודה ומשפחה, טבע וידיעת הארץ.

זכית לשלושה ילדים, שמונה נכדים, ארבעה נינים – ועוד היד נטויה זכרת את ימי ההולדת של כל אחד ואחד, ותמי התייצבת עם מתנה ומילה טובה. רציתי לספר לך, אימא, שגם אתמול נפגשנו כולנו, כל המשפחה, לארוחת שבת, כפי שטרחת להכין בעשרות השנים האחרונות. כן, כן, אותה ארוחת שבת מסורתית מפוארת "ארוחת ספיישל" בשפתך, שבה התחלתם את ואבא בשנות השישים או השבעים, כשעוד היינו מכינים את הצ'יפס על גזייה בשירותים בבית הישן, ועוד לא היו משתתפים כל כך רבים. אימא יקרה שלנו, אנו מבטיחים להמשיך ולגדל את בנינו ונכדינו על אותה מסורת משפחתית, על מורשתך ועל הערכים שלאורם גידלת אותנו. נזכור אותך תמיד אוהבת, תומכת, מפנקת ומחבקת. נוחי על משכבך בשלום, פה בקיבוץ בית-אלפא, למרגלות הגלבוע.

ניצן